

livet, begynder alvoren at brede sig. På trods af dette står A-holdet og fastholder, at de ikke ønsker indslusningsløn for unge, og på trods af, at undersøgelser har vist, at op til 90 pct. ikke vil fastholdes på dette niveau, når de først får fat i arbejdslivet og lønnen stiger.

Nu er det ikke noget dansk fænomen, at polariseringen i samfundet øges. Vi har et A-hold, der løber hurtigere og hurtigere, og så har vi et C-hold, der aldrig får tilknytning til arbejdsmarkedet.

Den teknologiske udvikling i fremtiden gør, at det bliver sværere og sværere for grupper af unge at få fat i arbejdslivet. Vi kunne eksempelvis skaffe en masse job i servicesektoren, hvis vi fik indført mulighed for fradrag for vedligeholdelse af egen bolig. Det ville kunne skabe en mængde arbejdspladser til håndens arbejde for de bogligt svage unge. Vi må erkende, at ikke alle er skabt til tastaturet i informationssamfundet.

Det bringer mig ind på uddannelse og forskning, hvor vi skal fastholde, at der skal investeres markant i de kommende år blot for at fastholde det velfærdssamfund, som vi nu er så stolte af. Det gælder også folkeskolen, hvor vi mener, at børnene ikke lærer nok. Vi skal ud at konkurrere med en endnu mere internationaliseret verden, og det gælder vel at mærke dem, der via skattebetalinger skal betale for renter af statsgæld, kommende pensioner og overførselsindkomster til medborgere.

Vi skal have gearret de erhvervsmæssige uddannelser og have øget forskningen markant. Med hensyn til forskning har vi meldt ud med et fradrag på 125 pct. for udgifter til forskning. Alle kender til lave lønomkostninger i landene ikke langt fra Danmark. Derfor må Danmark være teknologisk foran, og det kommer vi ikke uden en markant investering i uddannelse og forskning. Disse penge skaffer vi bl.a. ved at få styr på vores overførselsindkomster.

Nu kan det lyde, som om vi i dag har stået og sagt en masse om ting, vi er nødt til at foretage os ude i fremtiden, men én ting må vi slå fuldstændig fast: Alle de store forkromede planer, vi kan lave i dette Folketing om at binde under for de udstødte, de svage i vores samfund, har vi ingen mulighed for at gennemføre, hvis vi ikke sørger for, at vi har et samfund, hvor Danmark tjener penge, så vi har noget at dele ud af til vores svageste. Og så må vi få gjort op med den ansvarsforflygtigelse, vi har over for de svageste i samfundet.

(Kort bemærkning).

Erhard Jakobsen (CD):

Det, der bringer mig på banen, er, at ordføreren for De Konservative kom ind på noget, som jeg ved noget om, nemlig gamle dage. Hvor meget ordføreren ved, skal jeg lade stå hen, men jeg ved i hvert fald en del om det, og jeg fik at vide, at i gamle dage var det rigtignok helt anderledes med ansvaret osv. Det var pokkers!

Den ordførertale, som De Konservative holdt her i dag, og som Venstre normalt holder, svarer nøjagtigt til, hvad der blev sagt i 1930'erne. Det er altså 60 år siden – så langt tilbage kan jeg i hvert fald huske, og jeg kan også huske længere, men det kan jeg i hvert fald huske. I hele Madsen-Mygdals tid og i tiden lige efter var det nøjagtig de her ord med, at man tager ansvaret fra den arbejdsløse osv., hvis man giver ham for meget, og alt det dér.

Kan vi ikke blive fri for, at man dyrker psykologi her i Folketinget efter en recept, der er givet af Adam Smith i 1776? Det er jo det, man gør.

(Kort bemærkning).

Bruno Jerup (EL):

Det er lige før, jeg burde frafalde min korte bemærkning, men jeg vil tage den alligevel.

Jeg synes også, det er fint, at hr. Bendt Bendtsen nu satte tal på, og mere præcist end Venstre kunne gøre det. Nu var det ikke 1,1 million mennesker, nu var det 800.000 mellem 18 og 66 år. Man mener, det er helt urimeligt, at de går rundt og får nogle penge, som de åbenbart får for mange af, det er for høje ydelser, de får, og de burde i virkeligheden alle sammen indsluses på det private arbejdsmarked.

Er der overhovedet nogen som helst realisme i at forestille sig, at 800.000 mennesker kan indsluses på det private arbejdsmarked? Er der nogen som helst realisme i, at man ved at give de unge indslusningsløn, ved at sænke deres løn, skulle få flere arbejdspladser? Er der nogen realisme i, at man ved at forringe dagpengene, når der er folk nok, der ønsker at få et job, og udsulte folk endnu mere, skulle skabe ekstra arbejdspladser? Jeg mener simpelt hen, det er noget vrøvl. De to ting hænger ikke sammen.

(Kort bemærkning).

Jørn Pedersen (S):

Jeg lyttede meget interesseret til hr. Bendt Bendtsens indlæg, og jeg håber ikke, at det var Folketinget, hr. Bendt Bendtsen mente, når han sagde, at vi har et A-hold, der stadig væk løber